

De l'autora del best-seller *La hipòtesi de l'amor*

Escac i mat

a

ALI HAZELWOOD

l'amor

ALI
HAZELWOOD

Escac i mat

a
l'amor

Traducció de Lluís Delgado

Fanbooks

Títol original: *Check & Mate*

© Ali Hazelwood, 2023

© de la traducció: Lluís Delgado, 2023

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2023

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

fanbooks@grup62.com

Primera edició: novembre del 2023

ISBN: 978-84-19150-83-7

Dipòsit legal: B. 18.411-2023

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribueix a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agraim que ens ajudi a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Podreu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Capítol u

Dos anys més tard

L'Easton és prou espavilada per fer-me sortir prometent-me que em convidarà a te de bombolles. Tanmateix, també és prou ximple per no esperar que faci el primer xarrup a la crema de xocolata i formatge del te abans de dir:

—M'has de fer un favor.

—No —contesto amb un somriure. Li ofereixo una de les dues canyes que acabo d'agafar del pot, però m'ignora.

—Mal. Ni tan sols no has sentit el que...

—No.

—Té a veure amb els escacs.

—Ah, llavors... —Faig un somriure d'agraïment a la noia que em serveix la comanda. L'estiu passat vam sortir un parell o tres de vegades i conservo records vagues i agradables d'ella. Bàlsam labial de gerds; la veu ronca d'en Bon Iver dins el seu Hyundai Elantra; una mà suau i fresca sota la meva samarreta sense mànigues. Malauradament, cap d'aquests records no inclou com es diu, però no passa res, perquè m'ha escrit «Melanie» al got del te de bombolles. Ens fem un breu somriure secret i em giro cap a l'Easton—. Llavors, doblement no.

—Em falta un jugador per a un campionat per equips.

—Ja no jugo. —Miro el telèfon. Són les 12.09 i he de tornar a ser al garatge d'aquí a vint-i-un minuts. En Bob, el meu cap, no és precisament un ésser humà amable i comprensiu. De vegades, fins i tot dubto que sigui un ésser humà—. Val més que ens bevem això a fora abans no em toqui passar la tarda sota un Chevy Silverado.

—Va, Mal. —L'Easton em fa un somriure radiant—. Són escacs. Encara hi jugues.

Quan la mestra de sisè de primària de la meva germana Darcy va anunciar que pensava enviar el conillet d'Índies de la classe a una «granja del nord», la Darcy, que no estava del tot segura que la granja existís de debò, va decidir que l'havia de segrestar. El conillet d'Índies, no la mestra. Ara fa un any que convisc amb el Goliat l'Abduït, un any que ens hem passat negant-li les restes del sopar des que el veterinari que no ens podem permetre ens va suplicar de genolls que el poséssim a règim. Malauradament, el Goliat té l'inaudit poder de persuadir-me amb la mirada perquè faci tot allò que vol.

L'Easton té el mateix poder. Les expressions de tots dos traspuen una tossuderia pura i inexpugnable.

—Ni t'ho pensis. —Faig un xarrup de te. Sublim—. He oblidat les regles i tot. Com m'has dit que anava, el cavallet?

—Molt graciosa.

—T'ho dic de debò, com anaven els escacs? La dama conquereix Catan sense passar pel go...

—Tampoc no et demano que facis el que feies abans.

—I què feia?

—Recordes quan tenies tretze anys i ja havies guanyat tots els altres nens del Club d'Escacs Paterson, després els adolescents, i en acabat els adults? Recordes que et van portar més gent de Nova York perquè els humiliessis? Doncs jo no necessito res de semblant.

En realitat, tenia dotze anys quan va passar això que diu.

Ho recordo bé perquè el pare s'estava dret al meu costat, amb una mà repenjada a la meva espatlla escarransida, i proclamava tot orgullós: «Des que va fer els onze anys, tot just fa un any, no li he pogut guanyar ni una sola partida. És extraordinària, oi?». De tota manera, no la corregeixo, i em deixo caure en una clapa de gespa, prop d'un llit de flors atapeït de zínies que amb prou feines s'aferren a la vida. Nova Jersey a l'agost no és l'indret preferit de ningú.

—Recordes quan estava a mig jugar les partides d'exhibició i estava a punt de desmaiar-me? Vas demanar a tothom que s'apartés...

—I et vaig donar el meu suc.

Se m'asseu al costat. Li miro els ulls perfectament perfilats, em veig la granota tota empastifada d'oli de motor i penso que és agradable que hi hagi coses que no canvien. La perfeccionista Easton Peña, que sempre té un pla a punt, i la seva desastrosa companya Mallory Greenleaf. Anem juntes a classe des de primer de bàsica, però no vam interactuar fins que es va apuntar al Club d'Escacs Paterson quan teníem deu anys. En certa manera, ella ja estava plenament formada. Llavors ja era la meravellosa noia obstinada que encara és avui dia.

«De debò et diverteixes jugant a aquesta merda?», em va preguntar quan ens va tocar jugar una partida.

«A tu no t'agrada?», vaig replicar. No m'ho podia creure.

«És clar que no, però he de fer moltes extraescolars. Les beques universitàries no es guanyen soles».

Li vaig fer escac i mat en quatre jugades i l'he adorada des d'aquell dia.

El més curiós és que, tot i que a l'Easton els escacs no li van importar mai tant com a mi, va seguir jugant molt més temps que jo. Tots tres formem un triangle amorós ben estrofolari.

—Llavors encara em deus aquell bric de suc. Vine al torneig —m'ordena—. Necessito un equip de quatre. Els altres, o estan de vacances o no saben distingir els escacs de les dames. Ni tan sols no cal que guanyis. I és per una causa benèfica.

—Quina?

—És important.

—Esclar que sí. És per a un institut d'estudis de dretes? Per finançar la propera pel·lícula de Woody Allen? Per investigar sobre una malaltia inventada com la histèria o la intolerància al gluten?

—La intolerància al gluten no és cap malaltia inventada.

—N'estàs segura?

—Sí. I el torneig és per... —Tecleja frenèticament al mòbil—. Ara no ho trobo, però podem fer via? Totes dues sabem que acabaràs dient que sí.

Arrufo les celles.

—Això ho dius tu.

—I tu també ho diràs.

—Soc prou gran per prendre les meves pròpies decisions, Easton.

—I tant.

Rosega les boles de tapioca agressivament, com si em desafies, i de sobte sembla més un os bru que no pas un conillet d'Índies.

Recordo quan teníem catorze anys i em va convèncer perquè fos la seva candidata a sotsdelegada quan es va presentar a delegada de classe. (Vam perdre. Aclaparadorament). O l'any següent, quan la Missy Collins escampava xafarderies i em va reclutar per piratejar-li Twitter. O el següent, quan vaig protagonitzar el musical d'*Orgull i prejudici*, que ella va escriure i dirigir, fent el paper de la senyora Bennett malgrat el que em dictava el seny i el fet que tinc un

rang vocal de mitja octava. Segurament també hauria acceptat fer alguna ximpleria l'últim curs de batxillerat si les coses a casa no haguessin estat... diguem que menys que ideals des del punt de vista econòmic. I si no hagués passat cada segon que em quedava lliure treballant al taller.

—Totes dues sabem que ets incapaç de dir que no —apunta l'Easton—, o sigui que digues que sí i llestos.

Miro l'hora al mòbil. Encara em queden dotze minuts de descans. Avui fa una calor de mil dimonis, m'he acabat el te de bombolles i miro el seu got amb interès. Meló: el meu segon gust favorit.

—Estic ocupada.

—Fent què?

—He quedat.

—Amb qui? Amb el paio aquell de les plantes carnívores o amb la doble de la Paris Hilton?

—Amb cap dels dos. Però ja trobaré algú.

—Va, Mal, és una bona manera de passar temps juntes abans que me'n vagi a la universitat.

M'incorporo i li pico el colze amb el meu.

—Quan marxes?

—D'aquí a menys de dues setmanes.

—Què? Si ens acabem de graduar tot just fa...

—Tres mesos? He de ser a Colorado a mitjans d'agost per a les tutories.

—Oh. —Em sento com si hagués anat a dormir una becaïna havent dinat i en despertar hagués trobat que ja era fosc—. Oh —repeteixo, una mica trasbalsada. Sabia que s'acostava aquest moment, però entre la mononucleosi de la meva germana, la setmana que la mare va passar ingressada a l'hospital, la mononucleosi de la meva altra germana i tots els torns extres que he fet al taller, dec haver perdut la noció del temps. És aterridor: l'Easton i jo mai no hem viscut en

ciutats diferents. Mai no he deixat de quedar amb ella un cop a la setmana per jugar a *Dragon Age*, parlar de *Dragon Age* o mirar vídeos d'altra gent jugant a *Dragon Age*.

Potser ens hauríem de buscar noves aficions.

Provo sort amb un somriure.

—El temps vola quan t'ho passes bé.

—De debò, Mal? De debò t'ho passes bé?

Em mira amb els ulls mig clucs i em fa riure.

—No riguis. Sempre estàs treballant, i quan no treballes, estàs portant les teves germanes en cotxe amunt i avall, o la mare a la visita del metge i... —Es passa la mà pels rínxols morens i se'ls deixa tots aplanats, un clar indicador que està irritada. Diria que el seu grau d'irritació és de set sobre deu—. Eres la millor de la nostra classe. Tens un talent genial per a les matemàtiques i pots memoritzar qualsevol cosa. Et van oferir tres beques diferents, una per venir a Boulder amb mi, però has decidit no anar a la universitat, i ara sembles atrapada aquí, sense cap projecte a la vista i... saps què? És la teva decisió, i la respecto, però almenys et podries permetre fer una cosa per diversió. Una cosa que gaudeixis de debò.

Li miro les galtes ruboritzades durant un, dos, tres segons, i estic a punt de dir-li que les beques et paguen els estudis a la universitat, però no cobreixen la hipoteca, ni el campament per fer derbi de patinatge de la teva germana, ni el pinso amb vitamina C per a la mascota que va segrestar la teva altra germana, ni el que sigui que serveixi per fondre el sentiment de culpa que se t'enganxa al fons de l'estómac. Estic a punt de dir-l'hi. Llavors, en l'últim moment, desvio la mirada i els meus ulls troben la pantalla del telèfon.

Són les 12.24. Merda.

—He de marxar.

—Què? Mal, t'has enfadat? No volia...

—No —dic somrient—. Però se m'ha acabat el descans.

—Acabes d'arribar.

—Sí, però en Bob no és fan dels horaris humans ni de la conciliació laboral. Escolta, et penses acabar el te?

Posa els ulls en blanc prou fort per fer-se un esquinç, però m'ofereix el got. Clavo un cop de puny victoriós a l'aire mentre me'n vaig.

—Ja em diràs què et sembla això del torneig —crida l'Easton darrere meu.

—Ja t'ho he dit.

Fa un gruny i llavors em crida pel nom en un to tan seriós i intens que m'he de girar, malgrat que temo que més tard hauré de sentir l'olor pudent de l'alè d'en Bob quan m'escridassi per fer tard.

—Mira, no et vull obligar a fer res, però els escacs ho eren tot per a tu i ara ni tan sols no vols jugar per una bona causa.

—Com la intolerància al gluten?

Torna a posar els ulls en blanc i jo torno corrents a la feina, tot rient. Arribo al taller just a temps. Mentre arreplego les eines abans de desaparèixer sota el Silverado, em brunzeix el mòbil. És la imatge d'un full de mà. Diu: *Torneig de clubs per sistema olímpic. Zona de Nova York. En col·laboració amb Metges sense Fronteres.*

Somric.

MALLORY: Tenies raó, és una bona causa.

BRET EASTON ELLIS: Ja t'ho deia. I per cert:

M'envia l'enllaç a la pàgina de l'enciclopèdia mèdica online sobre la intolerància al gluten, que aparentment sí que existeix.

MALLORY: Entesos, o sigui que Sí que existeix.

BRET EASTON ELLIS: Ja t'ho deia.

MALLORY: Saps que és la teva frase característica, oi?

BRET EASTON ELLIS: Més aviat seria: «Tenia raó». Llavors vindràs al torneig?

Esbufego i estic a punt de teclejar que no. Estic a punt de recordar-li el motiu exacte pel qual ja no jugo a escacs.

Però llavors penso que quan l'Easton vagi a la universitat passarà mesos fora i jo em quedaré aquí sola, intentant tenir una conversa sobre l'últim vídeo de *Dragon Age* amb alguna cita que només voldrà embolicar-se amb mi. Penso en com serà quan torni a casa pel Dia d'Acció de Gràcies: potser s'haurà rapat les vores del cap, s'haurà tornat vegana i s'haurà enamorat dels estampats de pell de vaca. Potser serà una persona diferent. Ens veurem als llocs de sempre, mirarem els programes de sempre i farem safareig sobre les persones de sempre, però no serà el mateix perquè ella haurà fet amics nous, haurà vist coses noves i tindrà nous records.

Noto una fiblada de por al pit. Em fa por que ella canviï, que maduri i que no torni a ser la mateixa. Perquè jo sí que ho seré. Em quedaré aquí, a Paterson, estancada. No ho direm en veu alta, però totes dues ho sabem.

Així doncs, teclejo:

MALLORY: Ok. l'últim ball.

BRET EASTON ELLIS: Ho veus? Tenia raó.

MALLORY: 🖱️

MALLORY: M'ho compensaràs portant
les meves germanes al campament en
cotxe la setmana vinent perquè pugui agafar
més torns al taller.

BRET EASTON ELLIS: No, Mal.

BRET EASTON ELLIS: Mal, si us plau.

Demana'm qualsevol altra cosa.

BRET EASTON ELLIS: Mal, són ATERRIDORES.

MALLORY: 😏

—Ei, Greenleaf! No et pago perquè tafanegis Instagram
i compris sandvitxos d'alvocat. Posa't a treballar.

Poso els ulls en blanc. Interiorment.

—T'equivoques de generació, Bob.

—Tant se val. Posa't. A. Treballar.

Em guardo el telèfon a la butxaca de la granota, sospiro
i obeeixo.

—Mal, la Sabrina m'ha pessigat el braç i m'ha dit que
l'alè em fa pudor de cigala!

—Mal, la Darcy m'acaba de badallar a la cara amb
aquest alè de cigala tan fastigós i pudent que té!

Sospiro i continuo preparant les farinetes de les meves
germanes. Canyella, llet descremada, sense sucre o «T'apu-
nyalaré, Mal. Has sentit mai a parlar d'una cosa que es diu
salut?» (Sabrina); mantega de cacauet, Nutella de marca
blanca, plàtan o «podries posar-hi una mica més de Nutel-

la, si us plau? Vull créixer trenta centímetres abans de fer vuitè!» (Darcy).

—Mallory, la Darcy m'ha fet un pet al damunt!

—No és veritat. La Sabrina és una badoca i s'ha posat a l'abast del meu cul!

Llepo distretament la Nutella barata de la cullera mentre fantasiejo que afegeixo una mica de dissolvent d'esmalt a les farinetes. Una culleradeta i prou. Potser dues.

El pla tindria alguns inconvenients, com la defunció prematura de les dues persones que més m'estimo al món. Ara bé, els punts positius serien insuperables. S'acabarien les mossegades probablement portadores de la ràbia que em clava el Goliat en plena nit. S'acabarien els insults despietats per haver rentat els sostenidors rosa de la Sabrina, per haver perdut els sostenidors rosa de la Sabrina, per haver robat presumptament els sostenidors rosa de la Sabrina, o per no saber en tot moment on són els sostenidors rosa de la Sabrina. S'acabarien els pòsters inquietants d'en Timothée Chalamet que em vigilen des de les parets.

Només quedaria jo, esmolant el meu punxó en el silenci ple de pau d'una cel·la de la presó de Nova Jersey.

—Mallory, la Darcy és una cagacalces...

Deixo caure la cullera i vaig de dret al lavabo. Hi arribo en unes tres passes. La hisenda Greenleaf és petita i no gaire solvent.

—Si no cal·leu ara mateix —les amenaço en el to més dur que soc capaç de fer a les vuit del matí—, us portaré al mercat dels grangers i us canviaré per un brot de raïm amb gust de cotó fluix de sucre.

L'any passat va succeir una cosa ben estranya: gairebé d'un dia per l'altre, les meves dues tendres boletes d'amor, que sempre havien estat amigues inseparables, es van convertir en harpies rivals. La Sabrina va fer els catorze i va co-

mençar a comportar-se com si fos massa genial per tenir cap relació genètica amb nosaltres; la Darcy va fer dotze anys i..., bé, la Darcy no va canviar. Sempre llegint, sempre precoç, sempre massa observadora per al seu propi bé. Em penso que va ser el motiu pel qual la Sabrina es va gastar els diners de la paga en un pany nou i la va fer fora de l'habitació que compartien. (Jo la vaig acollir al meu dormitori, i per això ara pateixo l'efecte Mona Lisa amb els ulls d'en Timothée Chalamet i ben aviat també patiré la ràbia).

—Per l'amor de Déu. —La Darcy posa els ulls en blanc—. Relaxa't, Mallory.

—Això mateix, Mallory. Afluixa el forat del cul.

Ah, sí: sabeu quin és l'únic moment en què aquestes dues ingrates es duen bé? Quan fan equip contra mi. La mare diu que són coses de la pubertat. Jo m'inclino més a pensar que es tracta d'una possessió demoníaca, però, qui sap? L'única cosa que sé del cert és que suplicar, plorar o intentar raonar amb elles no són tècniques eficients. Aprofiten qualsevol mostra de feblesa per la meva banda i la castiguen obligant-me a comprar-los coses ridícules com ara coixins gegants amb la foto de l'Ed Sheeran o barrets de graduació per a conilletts d'Índies. El meu lema és: «Governa mitjançant el terror», i em nego a negociar amb aquest parell de taurons anàrquics, plens a vessar d'hormones i assedegats de sang.

Déu meu, les estimo tant que em venen ganes de plorar.

—La mare dorm —dic amb les dents serrades—. Us juro que si no calleu us escriuré «alè de cigala» i «badoca» al front amb un retolador permanent i us obligaré a sortir guixades al carrer.

—Pensa-t'ho bé —replica la Darcy, agitant el raspall de dents amenaçadorament—, o et denunciarem als serveis socials.

La Sabrina assenteix.

—I potser a la policia i tot.

—Es pot permetre un judici?

—Ni de broma. Bona sort amb el teu advocat d'ofici esgotat, mal pagat i designat pel jutjat, Mal.

Em repenjo al marc de la porta.

—Veig que us heu posat d'acord en una cosa.

—Sempre hem estat d'acord que la Darcy té alè de cigala.

—No és veritat. Ets una cap de trons.

—Si desperteu la mare us ficaré al vàter i estiraré la cadena...

—Ja estic desperta! No cal que embussis les canonades, reina. —Em giro. La mare ve caminant feixugament pel passadís, trontollant, i se'm fa un nus a l'estómac. Els matins de l'últim mes han estat durs. De fet, han estat complicats tot l'estiu. Miro la Darcy i la Sabrina, que almenys tenen la decència de fer cara de penedides—. Ara que ja m'he llevat a l'hora de les gallines, m'he guanyat una abraçada de les meves nines russes favorites?

Les meves germanes i jo tenim els cabells d'un color ros molt clar, els ulls de color blau fosc i les cares ovalades i rosades, i a la mare li agrada dir de broma que som versions cada cop més petites de la mateixa persona. La Darcy es va quedar amb totes les pigues, la Sabrina ha adoptat plenament l'estètica VSCO, i jo... diguem que si no hi hagués tants vestits d'estil bohemí per cinc dòlars a les botigues de segona mà, potser no semblaria una doble de l'Alexis Rose, però és indubtable que les tres noies Greenleaf estem fetes amb el mateix motlle, i que no és el de la mare, que tenia els cabells morens, tot i que ara se li tornen blancs, i la pell torrada. Si li molesta que ens assemblem tant al pare, mai no ho ha esmentat.

—Com és que ja us heu llevat? —pregunta amb la cara enganxada al front de la Darcy abans d'anar cap a la Sabrina—. Us toca entrenament?

La Sabrina es posa tensa.

—No començo fins a la setmana vinent. De fet, no començaré mai si algú no m'inscriu a l'Associació Juvenil de Derbi de Patinatge, i la quota s'ha de pagar divendres vinent...

—Pagaré la quota abans de divendres —li asseguro.

Em mira amb una barreja d'escepticisme i desconfiança, com si li hagués trencat el cor massa vegades amb el meu irrisori sou de mecànica.

—I per què no la pots pagar avui mateix?

—Perquè m'agrada jugar amb tu com una aranya amb la seva presa. I perquè hauré de fer més torns al taller per poder pagar-la.

Em mira amb els ulls mig clucs.

—No tens els diners, oi?

El cor em fa un bot.

—És clar que sí.

—T'ho dic perquè bàsicament ja soc adulta. La McKenzie ha estat treballant a la botiga de iogurt gelat i li podria demanar si...

—Encara no ets adulta. —La idea que la Sabrina pateixi pels diners em dol físicament—. De fet, corre el rumor que ets una badoca.

—Com que veig que és bon moment per demanar coses i que et diguin que sí —intervé la Darcy amb la boca plena de pasta de dents—, el Goliat encara se sent sol, està deprimit i necessita una xicota.

—Mmm. —Calculo breument la quantitat de caques que podrien produir dos Goliats. Ecs—. Canviant de tema, l'Easton s'ha ofert amablement per portar-vos al campament la setmana vinent, i no us demanaré ni que sigueu bones, ni que sigueu normals, o ni tan sols que sigueu persones decents durant el trajecte, perquè també m'agrada jugar amb ella. De res.

Surto del lavabo i tanco la porta darrere meu, però abans veig que intercanvien una mirada amb els ulls ben oberts. Estimen l'Easton amb un amor intens i ben documentat.

—Avui estàs molt guapa —em diu la mare a la cuina.

—Gràcies. —Li ensenyo les dents—. Me les he netejat amb fil dental.

—Genial. També t'has dutxat?

—Ei, frena una mica, que no soc cap *influencer* de moda. La mare fa una rialleta.

—Avui no portes l'uniforme.

—Es diu granota, però gràcies per fer que soni més bonic. —Em miro la samarreta blanca que duc ficada en una faldilla brodada de color groc llampant—. Avui no vaig al taller.

—Tens una cita? Fa molt que no surts.

—No tinc cap cita. Vaig prometre a l'Easton que... —Deixo la frase a mitges.

La mare és fantàstica. És la persona més amable i pacient que conec. Segurament no li faria res que li digués que vaig a un torneig d'escacs, però aquest matí fa servir el bastó, sembla que té les articulacions inflamades i adolorides, i fa tres anys que no dic la paraula que comença per la lletra e. Per què hauria de trencar la ratxa?

—D'aquí a un parell de setmanes marxa a Boulder i hem quedat per anar a Nova York.

L'expressió se li entristeix.

—Tant de bo t'ho repensessis i seguissis estudiant...

—Mama... —gemego en el to més dolgut que soc capaç de fer.

Després de diverses proves i molts errors, vaig acabar descobrint la millor manera de treure'm la mare del damunt: donar a entendre que estic tan decidida a no anar a la universitat que cada vegada que treu el tema em sento tràgicament

ferida per la seva manca de respecte envers les decisions que prenc a la vida. Potser no és veritat, i no m'agrada gens mentir-li, però ho faig pel seu bé. No vull que ningú de la meva família pensi que em deu res o se senti culpable per les meves decisions. No s'haurien de sentir culpables perquè res de tot això no és culpa seva.

La culpa és meva i prou.

—Sí, tens raó, perdona. De tota manera trobo emocionant que surtis amb l'Easton.

—Ah, sí?

—És clar que sí. Per fi et comportes com una jove que fa les coses que fa una noia de divuit anys. —Em mira amb una expressió moixa—. M'alegra que t'hagis pres un dia lliure. YALO, ja m'entens.

—Es diu YOLO, mama.

—N'estàs segura?

Somrient, recullo la bossa i li faig un petó a la galta.

—Tornaré a la nit. Estaràs bé sola amb les ingrates? He deixat tres àpats diferents preparats a la nevera. Per cert, aquesta setmana la Sabrina s'ha portat molt malament, o sigui que si la McKenzie o alguna altra amiga la convida a anar a casa seva, no la deixis sortir.

La mare sospira.

—Saps que tu també ets filla meva i que no hauries d'estar obligada a fer de segona mare, oi?

Arrufo les celles de broma.

—Ei, que en tens cap queixa? Vols que posi més Benadryl a l'esmorzar de les harpies?

Volia fer riure la mare una altra vegada, però nega amb el cap.

—No m'agrada que em sorprengui que t'hagis pres un dia lliure. Ni que la Sabrina et miri a tu quan necessita diners. Això no...

—Mama. Mama! —Li faig un somriure entusiàstic—. Tot va bé, t'ho prometo.

Probablement no és veritat. Vull dir que les coses no van tan bé.

Alguna cosa ha d'anar molt malament quan tota la meva família se sap de memòria l'article de la Viquipèdia sobre l'artritis reumatoide; quan podem deduir que serà un mal dia per les arrugues que es formen al voltant de la boca de la mare; quan l'any passat vaig haver d'explicar a la Darcy que la paraula «crònica» vol dir que és per sempre. Incurable. No desapareixerà mai.

La mare té un màster en biologia i és una redactora mèdica de primera. Ha escrit material relacionat amb l'educació per a la salut, documents per a l'Administració d'Aliments i Fàrmacs dels Estats Units, i sol·licituds de subvencions fantàstiques que han fet guanyar milions de dòlars als seus clients, però és autònoma. Quan encara hi havia el pare i ella podia treballar sovint, no era un problema gaire greu. Malauradament, ara ja no ho pot fer. Hi ha dies en què el dolor és tan intens que gairebé no es pot llevar del llit i encara menys acceptar projectes, i ja li han denegat quatre vegades el subsidi per discapacitat perquè el mecanisme de sol·licitud és impossiblement enrevessat. Però almenys em té a mi. Almenys jo li puc fer la vida més fàcil.

O sigui que potser, i només potser, un dia tindrà raó. Vull dir que potser un dia les coses aniran bé de debò.

—Descansa, vols? —Li acarono la cara. Té uns set cercles grisos sota els ulls—. Torna-te'n al llit. Les bèsties ja es distrauran soles.

Mentre surto al carrer sento que la Sabrina i la Darcy es queixen de les farinetes a la cuina. Prenc una nota mental per anar a comprar un munt de dissolvent d'esmalt i, en veure

que el cotxe de l'Easton tomba la cantonada, la saludo amb la mà i troto carrer amunt.

I suposo que així és com comença la resta de la meua vida.